

Ne však dnes. Ne čtrnáctého dne měsíce října, léta Páně 1497.

Ženichův bratr pronesl přípitek, pozvedl číši a ponuře se usmál na ženicha. Také ženichovi přátelé pozvedli číše a topornými úsměvy počastovali rodinu nevěsty. Příbuzní nevěsty pozvedli číše a vyměnili si mezi sebou mdlé úsměvy. Pouze ženich, nepřátelským ovzduším kolem sebe zcela nedotčený, pozvedl číši a mrazivě se usmál na nevěstu, ačkoli v očích mu také seděla zášť.

Nevěsta se s usmíváním neobtěžovala vůbec. Tvářila se rozkaceně a vzdorovitě.

Ve skutečnosti byla tak vyděšená, že přítomnost ostatních stěží vnímala. Celou svou bytostí se soustředila na poslední úpěnlivou prosbu k Bohu, který ji z nepozornosti či nezájmu nechal dospět do této bezvýhodné situace. „*Pane Bože,*“ vykřikla v duchu a přemáhala hrůzu, která v ní narůstala. „*Jestli máš v úmyslu ten sňatek přezkazít, nesmíš už dál otálet, protože nejdéle za pět minut bude pozdě! Určitě si zasloužím něco lepšího než vdát se z donucení za muže, který mě okradl o panenství! Nesvolila jsem, to přece víš!*“

Vtom si však uvědomila, jak pošetilé je kárat Všemohoucího, a chvatně přešla k úpěnlivému prosíku: „*Copak jsem se ze všech sil nesnažila sloužit ti co nejlíp?*“ šeptala bezhlesně. „*Copak jsem tě pořád neposlouchala?*“

„*POŘÁD NE, JENNIFER,*“ zahřměl jí v mysli Boží hlas.

„*Ale skoro pořád,*“ odporovala Jennifer rozčileně. „*Každý den jsem chodila na mši, pokud jsem nebyla nemocná, a to bylo zřídka, a modlila jsem se ráno i večer. Tedy, večer ne vždycky,*“ dodala honem, než se její svědomí znovu ohradí. „*Někdy jsem usnula dřív, než jsem se stačila domodlit. A snažila jsem se, opravdu poctivě jsem se snažila být přesně taková, jakou mě sestry v klášteře chtěly mít. Ty přece víš, jak moc jsem se snažila! Pane Bože! Jestli mi pomůžeš z téhle šlamastyky, nebudu už nikdy umíněná ani neukázněná.*“

„*TO TI NEVĚŘÍM, JENNIFER,*“ hřimal Bůh pochybovačně.

„*Přisahám, že ano,*“ odpověděla vážně a doufala, že se jí tu dohodu podaří uzavřít. „*Udělám všechno, co budeš chtít. Vráťím se do kláštera a zasvětím svůj život modlitbám a...*“

„Svatební smlouvy byly řádně podepsány. Přiveďte kněze,“ poroučel právě lord Balfour. Jennifer poplašeně zalapala po dechu a pomyšlení na případné oběti se jí vykourilo z hlavy. „*Proč mi to děláš, Bože?*“ dotírala. „*Přece nepřipustíš, aby mě postihlo něco takového, vid', že ne?*“ Dveře se rozletěly a ve velké síni se rozhostilo hrobové ticho.

„*ALE ANO, JENNIFER, PŘIPUSTÍM.*“

Hosté se mimovolně rozestoupili, aby do svého kruhu přijali kněze. Jennifer měla pocit, že se s ní boří svět. Ženich k ní přistoupil, aby zaujal místo po jejím boku. Prudce se odtáhla, protože se jí odporem a ponížením dělalo nevolno. Kdyby jen tehdy tušila, že jeden jediný nerozumný skutek bude mít za následek takovou pohromu a ostudu. Kdyby jen nebyla tak splašená a unáhlená!

Zavřela oči, aby neviděla nepřátelské obličejy Angličanů ani vražedné výrazy na tvářích svých skotských krajanů, a v srdci se pomalu smířovala s nepříjemnou pravdou. Do téhle příšerné situace ji přivedly její dvě nejhorší povahové vady, ukvapenost a zbrkllost, kvůli kterým už dřív natropila donebevolající pitomosti. Právě tyhle vady, ruku v ruce s úpornou snahou dosáhnout, aby ji otec měl stejně rád jako její nevlastní bratry, zavinily, že si dokonale zpackala život.

Kupříkladu v patnácti ji přivedly k pomstě na zlomyslném a záludném nevlastním bratrovi způsobem, který tehdy považovala za čestný a jediné možný. Potajmu si vzala merrickovskou zbroj a postavila se mu na turnaji. Otec ji tenkrát seřezal přímo na poli cti – a tak měla zadosťučinění z toho, že se jí podařilo smést toho zákeřného spratka z koně, celkem pramalé!

Loni se zase zachovala tak odporně, až lord Balder vzal zpět žádost o její ruku, a přivedla tak navždy vniveč dávný otcův sen o spojení obou rodů. Nemluvě o tom, že